

## Chương thứ 34

## VONG TÌNH HOÀI HẬN

**K**eng...

Âm thanh khô khốc cùng những bông lửa li ti xuất hiện ngay trên lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa. Thật ra nếu Thiếu Hoa không kịp dụng dị kiếm gạt ánh chớp bạc kia đi thì có lẽ chàng cũng đã chung một cái chết với những gã gia nhân của Tụ nghĩa đường.

Bị lưỡi dị kiếm gạt ngang, ánh chớp bạc chuyển hướng ghim vào vách biệt lâu.

Chát...

Thiếu Hoa hoành kiếm trước ngực, đối mặt với chàng là một hắc y nhân vận võ phục bó chận. Y che mặt bằng vành lụa đen, chụp cả búi tóc, chỉ còn chừa lại đôi mắt sáng như cú mèo.

Trên ngón tay của hắc y nhân còn chiếc chong chóng đang quay tít trên đầu ngón trỏ.

Uyển Nhi hỏi :

- Người là ai ?

Thiếu Hoa lên tiếng nói theo nàng :

- Tiểu thu không cần hỏi, tại hạ cũng đã biết y là ai rồi.

Chàng nhìn về phía hắc y nhân, ôn nhu nói :

- Tại hạ đoán không lầm chắc các hạ đây phải có khuôn mặt xấu như mặt cóc, đúng không nào ?

Nghe câu nói này của Thiếu Hoa, đôi chân mày của Hắc y dạ hành nhíu lại biểu lộ sự bất mãn.

Thiếu Hoa khoác tay :

- Thiếu Hoa nói không đúng sao các hạ nhíu mày. Phàm những người có bộ mặt xấu như cóc mới phải bịt mặt che mày. Nếu các hạ khôi ngô anh tuấn như tại hạ thì đâu phải che mặt làm gì.

Chàng cười khẩy :

- Tại hạ nói đúng chứ... Chắc chắn chân diện của các hạ chẳng thể nào bị được Hoàng Thiêu Hoa. Các hạ phải thừa nhận điều đó.

Gã hắc y dạ hành cất giọng gay gắt oàng oàng :

- Ta hủy bộ mặt khôi ngô anh tuấn của ngươi đây.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì hắc y nhân lắc hữu thủ. Chiếc chong chóng trên gón trỏ của gã vụt xẹt đi như ánh tinh sa nhanh không thể tưởng, hướng thẳng đến chân diện của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa vung dị kiếm phạt ngang, chém sả vào chiếc chong chóng.

Chát...

Chiếc chong chóng thứ hai bị lưới dị kiếm của Hoàng Thiếu Hoa gạt phắt đi, ghim ngay vào dưới chiếc chong chóng thứ nhất. Thiếu Hoa nói :

- Các hạ tập kích lên tại hạ còn chẳng làm gì được. Bây giờ công khai đánh thì sao làm gì được Hoàng Thiếu Hoa. Đến phiên Hoàng Thiếu Hoa đây. Vừa nói, Thiếu Hoa vừa vũ lộng kiếm chiêu. Một màn ảnh kiếm dày đặc xuất hiện. Màn ảnh kiếm của chàng chưa kịp chụp đến hắc y nhân thì gã quăng về phía Thiếu Hoa không quả cầu đen kịt tỏa mùi nồng nặc. Thiếu Hoa vung dị kiếm chém xả vào quả cầu.

Chát....

Hắc y nhân lợi dụng ngay cơ hội đó, phi thân qua cửa sổ cùng lúc có tiếng sầm vang rền phát ra từ quả cầu.

Ầm...

Thiếu Hoa chỉ kịp chộp ngang tiểu yêu của Uyển Nhi nằm rạp xuống đất. Khói tỏa mù mịt, cùng với những mảnh vỡ từ vách tường đổ sụp xuống. Thiếu Hoa nằm đè lên người Uyển Nhi. Nàng bịt mắt, toàn thân run rẩy. Khi màn bụi khói tan dần, Uyển Nhi định thân được mới nhận ra Thiếu Hoa đang áp mặt trên ngực mình. Nàng bẽn lẽn nói :

- Công tử ...

Thiếu Hoa nhòm người ngồi lên :

- Tiểu thư không sao chứ ?

- Còn công tử ?

- Tại hạ cũng không sao.

Nàng đỏ mặt, ngượng ngùng nói :

- Công tử không sao, sao không ngồi lên ?

- Ý...

Chàng chỗi tay đứng hẳn lên rồi nắm lấy tay Uyển Nhi kéo nàng.

Thiếu Hoa phủi bụi bám trên y phục.

Uyển Nhi sực nhớ đến Đồ Gia Kính, chạy về phía cửa biệt phòng. Nàng chẳng nói chẳng rằng đẩy một chương tung cửa biệt phòng bước vào.

- Phụ thân.

Tụ nghĩa đường chủ ngồi trên tràng kỷ trong tư thế kiết dà. Người từ từ mở mắt nhìn Uyển Nhi. Đồ Gia Kính có bộ dáng gầy còm, khăng khiu, nước da nhợt nhạt tái nhợt.

Lão nhìn Uyển Nhi :

- Uyển Nhi... Chuyện gì đã xảy ra ?

Uyển Nhi bước đến trước mặt Đồ Gia Kính :

- Phụ thân... Có thích khách lên vào đây giết người của Tụ nghĩa đường.

Nên Uyển Nhi sợ...

- Thiên sứ bóng tối đến rồi à ?

Uyển Nhi lắc đầu :

- Con cũng không biết.

Thiếu Hoa bước vào biệt phòng. Chàng bước đến bên Uyển Nhi ôm quyền xá Đồ Gia Kính.

- Văn bồi Hoàng Thiếu Hoa tham kiến đường chủ.

Nhìn Thiếu Hoa, Đồ Gia Kính từ tốn nói :

- Lão Đồ không biết công tử.

- Tất nhiên tiền bồi sao có biết được văn bồi. Bởi vì Thiếu Hoa chẳng có danh tự gì với giới võ lâm giang hồ.

Uyển Nhi nói :

- Gia phụ.... Thiếu Hoa công tử là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối.

Đồ Gia Kính nhìn sững chàng.

Uyển Nhi từ tốn thuật lại những gì đã xảy ra cũng như những gì Thiếu Hoa đã nói với nàng.

Thiếu Hoa nói tiếp theo lời Uyển Nhi :

- Đường chủ... Ngoài những gì Uyển Nhi tiểu thư vừa nói, văn bồi còn có chuyện muốn thỉnh giáo đường chủ.

Đồ Gia Kính nhìn chàng chăm chăm :

- Lão Đồ không ngờ công tử lại là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối.

Đồ Gia Kính nhìn lại Uyển Nhi :

- Uyển Nhi... Con ra ngoài đi.

Uyển Nhi lưỡng lự.

Đồ Gia Kính nói :

- Uyển Nhi... Con đừng ngại. Cha không bị gì đâu. Ít ra với bao nhiêu năm lận lộn trên võ lâm giang hồ, cha biết ai là người tốt ai là người xấu.

Thiếu Hoa nghe lão nói câu này, trong lòng khắp khởi vô cùng. Chàng nhìn sang Uyển Nhi :

- Tiểu thư yên tâm... Tại hạ bảo lãnh cho đường chủ. Có tại hạ ở đây, muốn hại Đồ tiên sinh phải bước qua xác của Thiếu Hoa.

Uyển Nhi nói :

- Uyển Nhi gởi gia phụ lại cho công tử.

Thiếu Hoa gật đầu.

Uyển Nhi gằn giọng nói :

- Nếu gia phụ có mệnh hệ gì thì Uyển Nhi thề không đội trời chung với công tử đâu.

- Tại hạ biết tính của tiểu thư mà.

Đồ Gia Kính nói :

- Uyển Nhi yên tâm... Cha có thể tự lo được cho bản thân mình. Con đừng quá lo lắng như vậy mà tạo hiềm khích với Thiếu Hoa công tử.

Thiếu Hoa ôm quyền xá :

- Đa tạ tiên sinh đã mở lời.

Uyển Nhi nhìn lại Thiếu Hoa một lần nữa rồi lui bước. Chờ Uyển Nhi rời hẳn khỏi biệt phòng, Đồ Gia Kính mới nói :

- Công tử hãy đóng cửa lại... Lão Đồ và công tử sẽ đàm đạo với nhau.

Thiếu Hoa đóng cửa cài then rồi quay lại.

Chàng ngồi xuống chiếc đôn kê cạnh bên trảng kỹ. Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa một lúc rồi nói :

- Công tử có thật là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối không ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Vãn bối sẵn sàng đem mạng của mình ra bảo chứng cho lời nói này.

Đồ Gia Kính vuốt râu khẽ gật đầu :

- Thế là được rồi... Lão Đồ tin công tử.

Buông một tiếng thở dài, Đồ Gia Kính như nhìn vào một khoảng hư vô nào đó ẩn hiện ngay trước mặt lão. Lão thở dài một lần nữa rồi nói :

- Thời gian qua mau quá... Hồi đó khi cướp râu chuỗi chuyển luân, lão Đồ biết cái ngày này sẽ đến. Và nó đến thật.

Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối, chắc biết chuyện cướp chuyển luân chuỗi ngọc hồi đó chứ ?

Vãn bối chỉ nghe Thiên sứ bóng tối nói lại.... Nhưng người có chuyển luân thân châu đều là kẻ thù của Thiên sứ bóng tối, bởi vì những người đó đã cướp râu chuỗi chuyển luân và tàn sát toàn gia Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Đồ tiên sinh... Chuyện đó có thật không ?

Đồ Gia Kính suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Chuyện đó đúng là có thật.

Chẳng biết lời nói của Đồ Gia Kính tác động thế nào đến Thiếu Hoa mà chàng buột miệng thở ra nghe thật áo não. Thiếu Hoa nói :

- Gieo gió gặt bão, gieo oán trả oán. Đồ tiên sinh biết chuyện một ngày người của Hàn gia sẽ trả thù chứ ?

- Lão Đồ đã nghĩ đến điều này. Chuyện mười lăm năm trước, lão Đồ muốn quên nhưng quên không được, nó cứ canh cánh trong tâm lão Đồ.

Đồ Gia Kính buông tiếng thở dài :

- Hôm nay lão biết thời khắc trả nợ đã đến.

Thiếu Hoa có thể giúp tiên sinh.

Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử có nhiệt tâm như vậy, bổn đường chủ cảm kích công tử. Ai có tội với Khai Lộ Sứ năm xưa thì người đó trả. Lão Đồ không nhờ Thiếu Hoa công tử van xin với Thiên sứ bóng tối, lão Đồ chỉ xin công tử một điều duy nhất...

- Đường chủ xin vãn bối điều gì ?

- Lão sẽ giao lại Tỵ kim chuyển luân thân châu cho cô chủ của nó, và sẵn sàng tiếp nhận cái chết. Nhưng xin với Thiên sứ bóng tối, ai có tội thì trừng, còn những người vô tội... Xin Thiên sứ bóng tối đừng gieo huyệt nghiệp lên đầu người vô tội.

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Văn bối sẽ nói điều này với Thiên sứ bóng tối.

Đồ Gia Kính nhìn chàng :

- Công tử nói được chứ ?

- Văn bối nhất định sẽ nói với Như Băng.

Thiếu Hoa lưỡng lự rồi nói :

- Văn bối mạn phép hỏi đường chủ một câu được không ?

- Được.... Công tử cứ hỏi.

- Chuyển luân thân châu có vị chi tất cả mười hai viên. Nhưng hiện tại trên giang hồ chỉ có mười người giữ chuyển luân thân châu. Độc Nhân giữ hai viên, tổng cộng cũng chỉ có mười một viên. Thế còn một viên thân châu nữa thuộc về ai ?

Nhìn Thiếu Hoa, mặt Đồ Gia Kính lộ vẻ tư lự :

- Công tử muốn biết à ?

- Văn bối rất muốn biết.

- Công tử có ý hợp nhất chuyển luân thân châu ?

- Xét về mặt nào đó, văn bối không phủ nhận ý tưởng này.

Buông tiếng thở dài, Đồ Gia Kính nói :

- Lão phu sẽ kể lại tất cả câu chuyện đó cho công tử biết.

- Văn bối xin được lắng tai nghe tiên sinh nói.

Đồ Gia Kính toan mở lời thì chân diện cau lại. Lão trầm mặt xuống rồi nói :

- Lão Đồ biết các hạ đang nấp trên mái ngói. Các hạ không nên nghe lén lão Đồ làm gì. Hãy quang minh chính đại, nếu không sẽ theo vết xe đổ của lão Đồ. Sống ray rức với những gì mình đã làm.

Thiếu Hoa nghe Đồ Gia Kính nói mà không khỏi ngạc nhiên.

Chàng nhìn lên mái ngói nghĩ thầm : "Tự nghĩa đường chủ có thể phát hiện được người nấp trên mái ngói, chứng tỏ thính lực của Đồ đường chủ chẳng tầm thường chút nào. Một người có thính lực như Đồ đường chủ hẳn nội lực phải siêu phàm khó có ai bì kịp."

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Đồ Gia Kính nói tiếp :

- Nếu các hạ không đi, buộc lòng lão Đồ phải đuổi các hạ đi.

Thiếu Hoa im lặng lắng nghe, quả nhiên những bước chân nhẹ như tiếng chân mèo bước đi từ từ rời khỏi mái ngói.

Đồ Gia Kính nói :

- Đa tạ các hạ đã nghe lời lão Đồ.

Chờ một lúc khá lâu, Đồ Gia Kính mới nhìn lại Thiếu Hoa. Lão toan mở miệng nói thì vội thộp lấy khăn tay đưa lên miệng. Đồ Gia Kính bắt đầu go. Lão ho khùng khục, ho đến độ biến cả sắc diện qua màu tái nhợt, tái nhợt trông thật thảm hại. Thấy Đồ Gia Kính ho rũ rượi, Thiếu Hoa phải nhắm mắt. Chàng có cảm tưởng những cơn ho vừa rồi của Đồ Gia Kính tước đi tất cả sinh lực trong nội thể của lão Đồ.

Lão ho xong, đặt chiếc khăn xuống bên cạnh. Thiếu Hoa giật mình khi thấy hai bên mép Đồ Gia Kính có hai vết máu.

- Đồ tiên sinh.

Lão vuốt râu khoác tay :

- Công tử đừng lo cho lão phu. Thật ra lão Đồ đã biết mình sống chẳng còn bao nhiêu lâu nữa. Nghĩ cùng tận, sống làm người tranh đoạt bao nhiêu, muốn tạo lập cơ nghiệp lớn cỡ nào thì ai cũng phải chết. Chẳng có ai sống mãi được. Nhưng có người chết thanh thản... Có người chết không được thanh thản chút nào.

Đường chủ Tự nghĩa đường buông tiếng thở dài :

- Ví như lão Đồ này.... Biết mình sắp chết nhưng chắc chắn không chết thanh thản rồi.

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Điều gì khiến cho tiên sinh ra đi không thanh thản ?

- Chuyên luân thần châu !

Lão vừa nói dứt lời lại vội vã thò tay lấy chiếc khăn che miệng rồi ho khùng khục. Thiếu Hoa phải bậm môi chứng kiến cảnh ho của Đồ Gia Kính.

Đồ Gia Kính ho đến đỏ mồm ra ướm đầm trang phục lão. Ho một lúc, Đồ Gia Kính thở rốc. Lão dùng khăn lau sạch vết máu rỉ ra hai bên mép.

Đặt chiếc khăn xuống bên cạnh, Đồ Gia Kính nói :

- Công tử hỏi lão Đồ cái gì ?

Thiếu Hoa bối rối :

- Ô... Vãn sinh vừa hỏi tiên bối, điều gì khiến cho tiên bối ra đi không thanh thản ?

Đồ Gia Kính gượng cười trông nhu mếu. Chân diện lão thật tội nghiệp khiến Thiếu Hoa xúc động. Chàng ôm quyền nói :

- Đồ tiên bối... Nếu như vãn bối có điều gì xúc phạm, mong Đồ tiên bối bỏ qua cho vãn bối.

Tự nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính vuốt râu mỉm cười nói :

- Thiếu Hoa công tử chẳng có gì mạo phạm lão Đồ đâu. Bí mật này lão Đồ đã từng muốn tâm sự với Uyển Nhi. Nhưng lão chẳng thể nào nói được.

Khi diện kiến công tử, bỗng dưng lão Đồ muốn nói với công tử tất cả những gì mình giấu kín.

Thiếu Hoa nhìn lão :

- Tiên bối... Vãn bối không làm đau lòng tiên bối chứ ?

- Nói được với công tử xem như lão Đồ đã trút bớt một phần u ất của mình.

- Vãn bối xin được nghe tiên bối nói.

Đồ Gia Kính khẽ buông tiếng thở dài, nhìn về phía trước, nơi có treo bức họa thư pháp.

"Kinh hoa du hiệp quật

Sơn lâm ẩn độn thê

Chu tôn hà túc vịnh  
 Vị nhược thác bỗng lai  
 Lâm nguyện áp thanh ba  
 Lãng cương chuyển đơn di."

Dịch :

"Kinh hoa xóm hiệp nghĩa  
 Núi rừng nơi ẩn cư  
 Cửa sơn nào vinh hiển  
 Sao bằng bỗng lai kia  
 Xuống nghìn mút sông xanh  
 Lên đôi nhặt xích chi."

Đồ Gia Kính lấy hơi rồi từ từ đọc bài thư pháp đó.

Thiếu Hoa tò mò nhìn về phía bức thư pháp. Đồ Gia Kính đọc xong bài thư pháp mới ôn nhu nói :

- Công tử biết bài thư pháp đó của ai đề tự cho lão Đồ không ?

Thiếu Hoa nhìn xuống dưới bức thư pháp, chẳng thấy bút tự, liền lắc đầu nói :

- Vãn sinh phận hậu bối nên không biết.

Đồ Gia Kính khẽ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Bức họa pháp thư bút kia do chính tay Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân phát họa tặng cho lão Đồ đó.

Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại.

Chàng ngập ngừng nói :

- Vậy Đồ tiên bối và Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân có mối quan hệ thâm tình.

Thiếu Hoa nghĩ lão Đồ sẽ lắc đầu nhưng lão không lắc đầu lại gật đầu và khẳng khái nói :

- Không sai.

Lão lại chụp chiếc khăn ho khăn khục. Lão ho cứ như có ai đó thò tay vào miệng móc họng lão, buộc lão phải ho sặc sụa. Ho xong lão nhìn Thiếu Hoa nói :

- Nói ra chắc chắn Thiếu Hoa công tử sẽ cho lão là người đê tiện nhất trên đời này.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa không dám có ý tưởng xem thường tiên bối.

Đồ Gia Kính vuốt râu :

- Thiếu Hoa công tử xem thường lão Đồ cũng được... Bởi lão Đồ là người đáng bị thiên hạ xem thường.

Thiếu Hoa im lặng.

Lão Đồ nhìn chàng :

- Lão phu và Khai Lộ Sứ vốn dĩ là đôi bằng hữu chi giao tâm đắc vô cùng.

Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và lão Đồ vốn dĩ có quan hệ thâm tình ngay từ

thuở còn để chỏm. Chính vì sự thâm tình đó mà Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân mới thổ lộ bí mật với lão Đồ về chuỗi chuyển luân thần châu. Ai có được chuỗi chuyển luân thần châu, biết được bí mật của nó thì có thể làm bá chủ thiên hạ võ lâm.

Lão lại nổi cơn ho khùng khục.

Ho dứt tràng, Đồ Gia Kính nói tiếp :

- Lão Đồ bán đứng Khai Lộ Sứ chỉ vì muốn đoạt xâu chuỗi chuyển luân thần châu.

Nghe lão thốt ra điều này, Thiệu Hoa khẽ lắc đầu nghĩ thầm : "Trong giới võ lâm tình tri kỷ bằng hữu chẳng bao giờ tồn tại trước những cám dỗ thấp hèn. Thảo nào Đồ Gia Kính không bị trời phạt."

Thiệu Hoa ôm quyền nói :

- Tiền bối... Dù sao thì chuyện cũng đã rồi.... Tiền bối ân hận mãi sao ?

- Lão Đồ ân hận chứ. Lão phu đã đem bí mật của Khai Lộ Sứ bàn với hắc đạo võ lâm, tổ chức ra cuộc cướp xâu chuỗi ngọc năm xưa. Cuối cùng xâu chuỗi chuyển luân thần châu bị chia thành tam tứ, thậm chí thành mười phần. Mỗi người một viên.

- Độc Nhân sao được hai viên ?

- Bởi vì Độc Nhân có công lớn nhất... Đã hạ được Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.

- Khi cướp được xâu chuỗi chuyển luân thần châu rồi, tiền bối mới nghiệm ra chỉ một viên chẳng có giá trị gì.

- Công tử nói đúng. Một viên chuyển luân thần châu chẳng có giá trị gì.

- Ân hận thì đã muộn rồi. Chính vì thế lão Đồ mới lập ra Tụ nghĩa đường để mong khôi phục lại đạo lý võ lâm...

Lão lắc đầu nói tiếp :

- Tụ nghĩa đường lập ra, lão phu càng chán nản hơn. Bây giờ lão phu mới biết có được tình bằng hữu như Hàn Thiết Quân không dễ gì tìm được trên chốn võ lâm giang hồ. Bây giờ lão Đồ lâm trọng bệnh, có lẽ chẳng còn sống được bao nhiêu lâu ... Nên muốn trả nghiệp cho họ Hàn.

Thiệu Hoa ôm quyền :

- Tiền bối.... Xâu chuỗi chuyển luân có mười hai viên, sao giờ chỉ còn mười một viên... Còn ai giữ viên thứ mười hai ?

Đồ Gia Kính thở dài :

- Mặc dù Hàn Thiết Quân bị trọng thương chí mạng nhưng vẫn kịp đào thoát. Hàn Thiết Quân vẫn còn kịp giật lại một viên thần châu. Lão Đồ chẳng biết y trao cho ai. Khi mọi người kéo đến trang viên của Hàn Thiết Quân thì y lại xuất hiện. Một cuộc tắm máu trừ hậu họa bắt đầu. Toàn gia Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân đều bị giết hết.

- Còn một người sống sót, đó là một bé gái.

Đồ Gia Kính nheo mày :

- Lão phu nhớ chẳng còn ai sống sót. Chẳng có đứa bé gái nào trong gia quyến của Hàn Thiết Quân sống sót.

- Thiên sứ bóng tối chính là hậu nhân của Khai Lộ Sứ.

Đồ Gia Kính lắc đầu :

- Lão Đồ cầu mong Hàn gia còn người.

Đồ Gia Kính chỉ bức tranh thư pháp :

- Thiếu Hoa công tử... Tỵ kim chuyển luân thần châu lão phu giấu sau bức tranh đó. Công tử hãy lấy đem trao lại cho Thiên sứ bóng tối.

- Tiên bối có hối tiếc phải trao Tỵ kim thần châu cho hậu nhân Khai Lộ Sứ không ?

Đồ Gia Kính lắc đầu :

- Không một chút hối tiếc.

Thiếu Hoa đứng lên.

Chàng ôm quyền nói :

- Tiên bối... Thiếu Hoa hứa sẽ giải nghiệp cho người.

- Lão phu vô cùng cảm kích. Nếu được công tử giải nghiệp lão Đồ ra đi thanh thản vô cùng. Cái ân này, kiếp sau lão Đồ sẽ bồi đáp lại công tử.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tiên bối đừng nói vậy. Thiếu Hoa áy náy lắm. Chuyện gì đáng làm Thiếu Hoa sẽ làm hết sức mình.

Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :

- Những gì cần nói, lão Đồ đã nói hết cả rồi. Thiếu Hoa công tử còn muốn biết gì nữa không ?

Thiếu Hoa lưỡng lự nói :

- Thiếu Hoa muốn biết một điều duy nhất.

- Công tử muốn biết điều gì ?

- Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân giao thần châu cho ai ?

Đồ Gia Kính nhắm mắt lại. Lão như thể cố hồi tưởng lại những sự việc hôm nào. Lão suy tư một lúc rồi mới mở mắt ra nhìn Thiếu Hoa.

- Lão Đồ hoàn toàn không biết Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân giao thần châu cho ai, nhưng tại Hàn gia, tất cả mọi người không ai tìm được viên thần châu đó. Có lẽ viên thần châu đó đã được trao cho người thân nhất của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân. Công tử hãy cố gắng điều tra cho ra người ấy. Lão lại nổi cơn ho khùng khục.

Thấy Đồ Gia Kính ho như vậy, Thiếu Hoa không dám hỏi nữa. Chàng chờ cho lão cắt được cơn ho mới nói :

- Tiên bối.... Thiếu Hoa cáo từ.

- Công tử hãy đem theo viên Tỵ kim thần châu của lão phu để trao lại cho Thiên sứ bóng tối.

Chàng bước lại gỡ bức thư pháp. Sau bức thư pháp là một ngăn bí mật.

Thiếu Hoa lấy từ trong chiếc ngăn đó ra viên Tỵ kim thần châu.

Sau khi cất viên Tỵ kim thần châu chàng nhìn lại Đồ Gia Kính :

- Tiền bối còn điều gì muốn nói với vãn bối không ?

Đồ Gia Kính lắc đầu :

- Không.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Tiền bối bảo trọng.

Đồ Gia Kính gật đầu.

Thiếu Hoa vừa đi đến cửa thì Đồ Gia Kính bất ngờ gọi lại :

- Thiếu Hoa công tử...

Lão gọi chàng trong trạng thái vội vã nên lại phát ho dữ dội. Thiếu Hoa nhìn lại. Chàng thấy lão ho dữ quá nên vội vã quay lại.

- Tiền bối...

Đồ Gia Kính bỏ chiếc khăn xuống bên cạnh. Chiếc khăn đỏ máu đập vào mắt Thiếu Hoa khiến chàng phải chau mày.

Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa.

Lão trầm giọng nói :

- Nếu như công tử muốn biết... Có thể đến Vô Vi Phái tìm Khắc Mộc Kha. Hy vọng Khắc Mộc Kha sẽ nói cho công tử biết.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo. Tiền bối bảo trọng.

- Lão phu đa tạ công tử có lòng lo cho lão phu.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Đồ Gia Kính rồi mới quay bước. Thiếu Hoa dờn bước nhưng vẫn nghe tiếng thở dài áo não của lão Đồ.

Chàng nghĩ thầm : "Đến bây giờ Đồ đường chủ mới biết chân giá trị của tình bằng hữu quý như thế nào. Khi biết thì tất cả đã quá muộn rồi."

\*\*\*

Hết chương 34